

De schepping is er niet voor mij – ik ben er voor de schepping

Het door ons al in alle toonaarden gebezigde woordje ‘hap’ volstond om onze kleindochter voor de zoveelste keer haar mondje wagenwijd te laten openen voor een nieuw stukje brood.

Zonder gevaar voor tanden en kiezen deed haar tong in dit stadium van haar bestaan al waarvoor ze bestemd was. Het bewoog het korstloze stukje brood moeiteloos van de ene kant van haar mondje naar de andere kant. Als het uit haar mondje dreigde te glippen, corrigeerde diezelfde tong dit, soms geholpen door een van haar eigen wijsvingertjes. Het speeksel dat tijdens het sabbelen werd opgewekt maakte het dusdanig week, dat het daarna kon worden doorgeslikt waardoor de mond weer vrijkwam voor een nieuw stukje.

Haar tong zal (hopelijk) nog vele jaren, dag in dag uit, haar taak blijven uitvoeren; nadat zich tanden en kiezen zullen hebben gevormd zelfs ‘met gevaar voor eigen leven.’

De tong; ik heb bewondering gekregen voor dit deel van ons lichaam. De onbaatzuchtige dienstbaarheid waarmee de tong handelt in het belang van het gehele lichaam is ronduit wonderbaarlijk. Ze vervult een van de vele fysieke functies die we heel vanzelfsprekend zijn gaan vinden. Maar stel je eens voor dat diezelfde tong eens zou weigeren haar taak uit te voeren... Er zou geen stukje voedsel of slokje drank de rest van ons spijsverteringssysteem bereiken. De door de snijtanden afgeknagde spijsbrokken zouden pas na lange tijd door speeksel doorweekt zijn, waarna de maag er nog veel werk aan zal hebben om het verder te verteren en geschikt te maken voor de darmen.

Ik dacht, de tong laat toch prachtig zien dat, wanneer zij doet wat zij moet doen, zij daarmee het hele lichaam dient. Daarmee geeft zij uitdrukking aan een wetmatigheid die universeel is. Vergelijk het lichaam met het universum. Zoals de tong deel uitmaakt van ons lichaam en in haar hoedanigheid niets anders hoeft te doen dan tong te zijn, zo maak ik deel uit van het universum en hoef niets anders te zijn dan ‘wie ik ben’. Als de tong vindt dat zij anders moet zijn, dan raakt het lichaam verstoord. Op dezelfde wijze verstoort ik de universele orde als ik anders wil zijn dan waarvoor ik bedoeld ben.

Dat brengt me bij de these, dat de schepping niet bedoeld is voor mij, maar dat ik bedoeld ben voor de schepping. Dit lichaam-geestmechanisme is in het leven geroepen om er volwaardig (de volle waarde hebbende) aan deel te nemen. En daarmee bedoel ik dat ik simpelweg Hans moet zijn en geen beeld behoef na te streven van hoe ik zou willen/moeten zijn. Het gebeurt in de spirituele praktijk maar al vaak dat mensen een ideaalbeeld van zichzelf gaan creëren, waaraan men dan vervolgens wil/moet voldoen. Het geloof in die mogelijkheid brengt hen vervolgens in conflict met zichzelf. En dat is ronduit pijnlijk.

Ieder moment ben ik precies zoals ik voor dat moment bedoeld ben. Het ingeschapen verlangen om terug te keren naar de bron waaruit dit lichaam-geestmechanisme is voortgekomen, doet heimelijk haar werk. De drijvende motor voor mijn spirituele ontwikkeling is, me haar aanwezigheid te her-inneren. Verder is het zaak volwaardig te blijven ‘hansen’. Want daar ben ik alleen heel goed in! Op die manier val ik samen met de vreugde die de schepping is, en dien ik haar vol-ledig!

